Anul al 63-lea
6 Pagini

200 LEI

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/938.

Nr. 103 Miercuri 8 Mai 1946
6 PAGINI

ABONAMENTE „UNIVERSUL" CAPITALA Lei 13.000 pe 3 luni

UNIVERSUL

ABONAMENTE UNIVERSUL PROVINCIA Lei 10.000 pe 3 luni Plata prin C.E.C. Nr. 7.900

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10; SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE DIRECŢIE

A TRĂDAT ŢARA ŞI A OFENSAT COROANA

Ion Antonescu, fost tiran al ţării noastre, a apărut în boxa tribunalului popular. A apărut bine hrănit, într'un corect costum negru, cu un fular verde la gât — ca să-şi ascundă lipsa cravatei. (Probabil acest fular se asortase pe vremuri cu cămaşa-i legionară).

Tiranul nu s'a schimbat deloc. Aceiaşi faţă crispată... Aceiaşi ochi care dovedesc o încredere în el de halucinat. Indirjit, — cum remarcă un coleg, — el priveşte sala aproape acuzator.

Procesul îl cam plictiseşte: se ridică de pe bancă în silă şi se aşează repede jos — ca să asculte actul de acuzare...

Invinuirile cad grele, una după alta.

Fără Parlament care să-i dea vre-un mandat, Ion Antonescu — singur, pe proprie răspundere — a dat ţara roabă Nemţilor impotriva aversiunii unanime.

Din acest gest tiranic de trădare a ţării decurg toate durerile şi umilinţele noastre, ca şi unele dificultăţi din care n'am putut încă eşi.

Tiranul a oferit ocupanţilor, fără nici o condiţie, bogăţiile ţării ca şi tot produsul muncii româneşti — dăruind cu largeţă sîngele ostaşilor care, goi şi neîncălţaţi, au plecat fără tancuri şi fără avioane să-şi spargă capul de zidul de oţel din faţă. Cu ironia proverbială a ţăranului romîn, soldaţii au pornit cîntînd: „Şapte mere'ntr'o basma, s'am plecat la Moscova, truli truli truli la...". Cînd oştenii s'au întors dela Stalingrad cu mere pădureţe în sacul de pesmeţi, oliţerii au priceput ce adînc înţeles căpătau versurile anonimului poet popular.

Sutele de mii de morţi şi de mutilaţi sînt acuzatorii de astăzi. Indărătul judecătorilor se vede silueta mamelor îndoliate.

Poate cortegiul victimelor va trezi din halucinaţie pe tiranul care şi acum îşi poartă pe de-asupra noastră ochii răi şi semeţi.

Dar nu numai pe noi ne-a înfruntat. El a îndrăznit să infrunte însăşi Coroana.

După cum se vede dintr'un reportaj publicat de „Jurnalul", — în ziua de 23 August 1944, fiind chemat de M. S. Regele la Palat, Ion Antonescu a cutezat să răspundă:

„Să mă lase în pace! Spuneţi Regelui că acum am altă treabă mai importantă de făcut, decît să mă duc la Palat!".

Iar cînd totuşi s'a dus la Palat, tiranul s'a adresat astfel Regelui:

— Majestatea Ta se înşeală.

REGELE: — Te rog, te rog, mai întîi obişnueşte-te să vorbeşti cuviincios. Ce-i aceia: „Majestatea Ta"?

ANTONESCU: — Majestatea Ta...

REGELE: — Voastră.

ANTONESCU: — Voastră, dacă vreţi...

REGELE: — Nu vreau, trebue.

ANTONESCU: — Astăzi sunteţi nervos..."

Convorbirea urmează pe acelaşi ton pînă cînd garda intră în sala Tronului şi strigă tiranului înmărmurit: — Mîinile sus!

Ion Antonescu care a uzurpat drepturile Coroanei, transformînd pe Regele ţării — capul constituţional al armatei — într'un prizonier în palat... n'a întrebuinţat desigur acest ton impertinent faţă de Suveranul nostru, pentru prima oară, în ziua de 23 August. Delicata simţire şi bărbătească hotărîre a Regelui, manifestată cu atîta curaj în această zi, au avut de suferit fără îndoială multe ofense în cursul anilor de tiranie antonesciană.

Ofensa nu se oprea la tînărul Suveran. Ea lovea şi în Regina Mamă, căreia i se pusese subt restricţie telefonul şi care — cînd soldaţii noştri răniţi se chinuiau în spitale — n'avea dreptul să le aducă la căpătîiu un cuvînt de mîngîiere.

In spitale avea acces numai Maria Antonescu — o a doua „Mamă a Răniţilor" — care îşi permitea să semneze în cartea de aur a instituţiilor de binefacere vizitate numai cu pronumele: „Maria", ca şi capetele încoronate...

Acest tiran care a trădat ţara şi a ofensat Coroana este tradus astăzi în faţa judecăţii poporului.

In prima şedinţă, — cum anunţă ziarele, — „avocatul Miron Eliade, în numele întregii apărări, mulţumeşte pentru modul extrem de urban, în care tribunalul a înţeles să pună la dispoziţia avocaţilor toate posibilităţile de apărare".

Acel care a ucis fără judecată şi fără nici o formă — este judecat de poporul romînesc cu tot calmul şi cu toată înţelegerea, permiţîndu-i-se să desfăşure în voe aparatul legal de apărare în faţa justiţiei.

El are voe să scurme pînă în fundul sufletului său şi — dacă va găsi vre-o urmă de omenie — avocaţii vor avea dreptul s'o etaleze înaintea poporului.

Doar tirania lui Ion Antonescu nu-i o simplă chestie locală şi de actualitate. Ea are un caracter general, istoric, pentru vecii vecilor.

Şi se cade ca fapta şi răsplata să fie astfel îmbinate, ca nimeni în decursul vremilor ce vor veni — să nu spună: că sentinţa a fost prea aspră, dar nici că a fost prea blîndă...

M. SEVASTOS

ANIVERSAREA ELIBERĂRII ORAŞULUI PRAGA

Aceste prime zile ale lunii Mai sunt pentru brava naţiune Cehoslovacă prilejul amintirii unor evenimente istorice cari, dacă prin sacrificiile sîngeroase de care au fost legate, fac să retrăiască în sufletul întregei populaţii o profundă durere, prin eroismul cu care au fost înfăptuite aceste sacrificii pentru eliberarea patriei, ele umplu de lumină istoria naţională a Cehoslovaciei:

Intre 5 şi 9 Mai 1945 s'au dat pe străzile oraşului Praga lupte înverşunate între formaţiunile de rezistenţă cehă şi bandele înarmate naziste.

Incă din seara de 4 Mai populaţia din Praga s'a adunat în centrul oraşului. Firmele şi inscripţiile germane au fost înlăturate de populaţie, cu toată opunerea sălbatecă a poliţiei germane

Forţele germane au fost imediat întărite. Au fost aduse tancuri care străbăteau în mod ostentativ oraşul Dar grupuri de cehi reuşesc să dezarmeze unităţi germane şi cu armele astfel obţinute pornesc la atac. Populaţia sprijină cu hotărîre această acţiune. Drapelul cehoslovac este arborat la diferite case. Lupta pentru eliberarea Capitalei începe astfel în zori zilei de 5 Mai. Primul obiectiv luat cu asalt este staţiunea de radiodifuziune. Lupta a fost înverşunată şi după cinci ore întreaga clădire a fost eliberată.

Consiliul naţional ceh, având ca preşedinte pe prof. universitar dr. Albert Prazak, dirijează apărarea oraşului. Grupele de voluntari cehi se bat cu vitejie împotriva forţelor germane cu mult superioare ca număr, dar eroismul şi patriotismul voluntarilor cehi, sprijiniţi de întreaga populaţie, fac adevărate minuni, cu tot bombardamentul neîntrerupt al aviaţiei şi tunurilor germane.

Se ridică baricade în diferite părţi ale oraşului, cu ajutorul populaţiei întregi; Femei cehoslovace, alături de bărbaţi şi copii, participă la această apărare a capitalei patriei lor, împotriva trupelor germane care încearcă să intre în oraş.

Ofertele de negocieri venite din partea nemţilor rămân fără rezultat, întrucât consiliul naţional ceh cerea cu hotărîre capitularea necondiţionată. Luptele continua cu intensitate. In furia şi disperarea lor, nemţii atacă spitalele, torturează copiii şi femeile, incendiază clădirile, printre care şi vechea primărie. Dar toată această acţiune sălbatecă şi disperată nu face decât să îndârjească şi mai mult rezistenţa populaţiei cehoslovace.

Consiliul naţional ceh respinge din nou propunerile de negocieri ale nemţilor, făcute de data aceasta cu ameninţarea că dacă ele sunt refuzate, oraşul Praga va fi ras de pe suprafaţa pământului.

In cele din urmă generalul neamţ este nevoit faţă de această curajoasă rezistenţă şi demnă atitudine a consiliului naţional ceh, sprijinit de întreaga populaţie, să semneze capitularea.

Lupta mai continuă însă cu unităţi de S. S. şi de Gestapo

In ziua de 9 Mai vine ştirea din Moscova că Armata Roşie, din ordinul generalissimului Stalin, se îndreaptă, cu paşi repezi spre Praga. Intradevăr, în după amiaza acelei zile tancurile mareşalului Coniev intră în Praga, primite cu un entuziasm delirant de întreaga populaţie.

Praga este eliberată complet. Ultimele rezistenţe încăpăţânate ale nemţilor sunt repede lichidate cu sprijinul Armatei Roşii şi, în seara zilei de 9 Mai 1945, consiliul naţional ceh transmite preşedintelui Beneş şi guvernului din Kosice ştirea eliberării capitalei şi invită pe preşedinte şi guvern să se înapoeze la Praga.

Astfel a fost scrisă această gloriosă pagină de istorie cehoslovacă 5000 de vieţii cehe au fost sacrificate pentru eliberarea oraşului Praga. Sunt 5000 de eroi pe care naţiunea cehoslovacă nu-i va uita niciodată şi în faţa memoriei cărora omenirea eliberată se înclină.

INTRODUCEREA CĂRŢII DE MUNCĂ

Ce cuprinde proectul de lege

La ministerul muncii s'a terminat — zilele acestea — redactarea proectului de decret lege pentru organizarea plasării şi introducerea cărţii de muncă în industrie şi comerţ precum şi pentru îndrumarea tineretului către profesiuni.

Proectul cuprinde dispoziţiuni cu privire la felul în care urmează să se facă plasările, excepţiile; desfiinţarea oficiilor particulare de plasare (afară de acelea ale sindicatelor); plasarea în întreprinderi; completarea locurilor rezervate din instituţiile de stat, regii, case autonome, municipii, judeţe şi comune; din întreprinderile comerciale şi industriale; cine se bucură de dreptul de plasare şi pe ce considerente.

In capitolul al doilea se precizează cine va fi obligat să-şi scoată cartea de muncă şi cine va fi exceptat; ce va cuprinde (ca date) cartea de muncă.

Capitolul al treilea trateză problema, rezolvarea ei pe teren, practic, a îndrumării tineretului către profesiuni şi reeducarea profesională.

Capitolul al IV-lea: despre oficiile de muncă, plasare şi îndrumare.

Apoi: despre aplicarea legii şi judecarea contraveţiilor, plasarea muncitorilor, a invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război, a foştilor deportaţi.

In dispoziţiuni finale şi transitorii se prevăd sancţiunile pentru contravenienţii mucitori şi patroni, precum şi modalitatea de preschimbare a actualelor titluri de capacitate profesională, a carnetelor de asigurare existente, în cărţi de muncă de către oficiile de plasare şi îndrumare.

Prin articolul final al noului decret-lege se abrogă o seamă de dispoziţiuni contrare rezultând din legi şi regulamente în vigoare printre cari legea pentru organizarea plasării din 1921; legea pentru plasarea invalizilor, orfanilor şi văduvelor din 1936 şi legea pentru organizarea evidenţei, plasării şi îndrumării muncii în industrie şi comerţ din 1943.

Procesul lui Graziani

Roma, 6 (Rador). — După cum anunţă, postul de radio Roma, procesul lui Rodolfo Graziani, care a fost ministru de război în guvernul republican al lui Mussolini, va începe la Roma, la 24 Mai.

Acuzaţii în boxă

ION ANTONESCU RĂSPUNDE...

A INCEPUT INTEROGATORIUL ACUZAŢILOR. — PUŢINE RĂSPUNSURI PRECISE, MULTE NEGAŢIUNI

UN ACUZAT DEMOCRAT

Ieri dimineaţă a început în faţa completului de judecată prezidat de d. Al. Voitinovici, procesul cel mai de seamă judecat la tribunalul poporului: procesul guvernării Antonescu.

Acuzaţii au fost introduşi în sală la ora 8,10.

Primul a apărut Ion Antonescu. Imbrăcat în haină neagră şi cu un fular maron dungat la gât, el avea figura lui obicinuită: roşcovan la faţă cu cearcăne adânci sub ochi.

Ică, următorul care a intrat în boxă s'a înfăţişat mic, îmbrăcat în haina lui cenuşie strânsă la umeri şi cu sweaterul său roşu care-i subţiază gâtul. S'a aşezat neînsemnat lângă ex-mareşal şi, pe sub sprâncene, aruncă priviri furişe în sală. Lângă el, Pantazi; e îmbrăcat în haine închise, şi are cămaşa albă, o albeaţă de zăpadă imaculată. Părul îi este pieptănat cu grijă. Concurează în eleganţă cu el, Titus Dragoş. Fostul director al românizării are hainele gris. Intre ei, generalul Vasiliu e modest, hainele lui maron sunt oarecum ponosite şi cămaşa kaki face mai mare contrastul vestimentar cu vecinii săi.

Ultimul din prima bancă este generalul Dobre. Are o mustaţă lungă, sălbatică, lăsată în jos.

Cu faţa rotundă şi ochii bolbucaţi, Ion Marinescu seamănă cu Goga. Lângă el o figură prelungă cu un nas mare şi chelie: Traian Brăileanu.

Dumitru Popescu şi Petrovicescu au figuri de pensionari. Stau cu câte un dosar în mână şi înarmaţi cu creioane, notează, notează de zor. Constantin Buşilă, care vine la rând, e dimpotrivă, complet degajat. Cu faţa lui roză, grăsună şi cu ochelarii mari, e aproape zâmbitor.

Nicolae Mareş cu barbişonul lui alb şi gulerul albastru al cămăşii răsfrânt peste haină pare un mecanic neamţ ieşit Duminica la iarbă verde.

In capul băncii din fund, oarecum neînsemnat, d-rul Tomescu. Se ocupă şi el cu nişte hârtii pe care le răsfoieşte şi le examinează prin ochelari, ca pe cine ştie ce importante documente.

Deşi înalt, Alesseanu se adăposteşte în spatele lui Brăileanu, mai înalt ca el. Aruncă pe după umărul sociologului legionar priviri hoţeşti. Seamănă bine, în această privinţă cu Ică.

Radu Lecca are o figură de om stricat în cafenele. Părul pletos în spate îi dă un aer de neîngrijire şi, deşi poartă un fular vast alb în jurul gâtului, nu poate corecta impresia de desabuzare ce o împrăştie.

Ultimul cu o figură flască, albroz ca o ciuperci, e Eugen Cristescu. Are haine negre şi cămaşă frumoasă albă. Studiază şi el ceva în nişte foi de hârtie şi nu-şi controlează deloc un tic: trage cu limba într'un colţ al buzei, ca viţeii după ce au supt.

SALA

Lângă boxă pe patru bănci, apărerea. Vis-a-vis, pe cinci bănci şi un supliment, presa. Sunt mulţi, numeroşi ziarişti români şi străini. Locul fiecăruia e însemnat cu o etichetă: o atenţie deosebită pentru breslaşii scrisului zilnic.

Completul tribunalului

ACTUL DE ACUZARE

Se dă apoi citire actului de acuzare. E un volum gros din care citesc pe rând, grefierul şef şi asistenţii. Filmul atâtor fapte din timpul guvernării antonesciene rulează, astfel, oral şi acuzaţii deşi par că nu o fac, ascultă: câte o tresărire involuntară îi trădează.

La 10 fără un sfert şedinţa se suspendă. Acuzaţii se consultă cu avocaţii sau leagă conversaţii între ei. Ion Antonescu vorbeşte mult cu Alesseanu, mai apoi cu Ion Marinescu şi apoi cu generalul Dobre.

Picki Vasiliu reuşeşte să-l scoată pe Ică din mutism. Are o conversaţie lungă cu el: câteva secunde.

La 10 se reia citirea actului de acuzare. Cei din boxă îşi reiau pozele lor tăcute.

Cu încă o suspendare, şedinţa continuă cu citirea voluminosului act din care mai rămân şi pentru după amiază destule file.

SE DESCHIDE ŞEDINŢA

La ora 8,15 intră Curtea. D. preşedinte Voitinovici ia loc şi declară şedinţa publică deschisă. Lângă d-sa judecătorul popular Ioviţă Dumbravă, în costum naţional. De partea cealaltă d. magistrat Bâlcu. Ceilalţi membri ai juriului de o parte şi de alta. Intre dânşii, o tânără: d-ra Iorgulescu.

Se face apelul acuzaţilor. Fiecare din ei se ridică în picioare, fără a scoate un cuvânt. Picki Vasiliu, singur, spune „prezent". Identificarea e ceva mai lungă şi acuzaţii răspund pe rând. Ion Antonescu arată că a fost judecat pentru bigamie dar achitat. Ică răspunde „încă nu" la întrebarea dacă a mai fost sau nu judecat.

Judecat şi condamnat: Petrovicescu. La fel ca el Radu Lecca, dar nu de instanţele noastre ci de tribunalul Senei.

Inainte de a se da citire actului de acuzare avocatul Antofiloiu arată că nu ridică pentru moment nici un incident căci nu cunoaşte actul de acuzare. D. Miron Eliade mulţumeşte Curţii pentru modul în care au fost puse la dispoziţie dosarele pentru punerea la punct a apărării. Se ia act.

Şedinţa de după amiază

După amiază şedinţa se deschide la ora 4. O jumătate de oră se citesc ultimele file ale actului de acuzare.

Se dă cuvântul apărării, cu privire la incidentele ce are de ridicat.

Vorbesc: av. Al. Antofiloiu, Paul Iliescu, av. Stănescu, Constantin Buşilă.

INTERGATORIUL LUI ION ANTONESCU

D. preşedinte Voitinovici trece apoi la interogatoriul acuzaţilor. Se adresează lui Ion Antonescu:

— Am să vă pun câteva întrebări. Vă rog să le ascultaţi cu atenţie, să vă gândiţi bine şi să-mi răspundeţi.

Ion Antonescu răspunde: A ajuns la hotărîrea de a face un guvern legionar, fiindcă aşa erau atunci împrejurările.

Intrebările vin, una după alta. Ele sunt în legătură precisă cu o seamă de acte săvârşite de acuzat, cu ordine date de el. Dar recunoaşterile sunt puţine. Negaţiile multe şi tonul evaziv aproape general. Când vine vorba de Odessa, Antonescu arată că nu a auzit de masacrările de populaţie de acolo decât în primăvara lui 1944.

O altă întrebare îl ţine însă mai strâns: cine a arătat, numeric, cum trebuie să se facă represalii? Să se împuşte 200 de odesani pentru un ofiţer sau soldat mort şi 100 pentru fiecare rănit?

— „Eu am ordonat asta, domnule preşedinte", răspunde Antonescu.

Sunt însă multe lucruri de care nu ştie nimic. „Se poate", spune el adesea „să fie aşa"? Un lucru însă îl afirmă ritos: „După Stalingrad mi-am dat seama, că am pierdut războiul!"

ACUZAŢII ÎNTRE EI

Pun întrebări lui Ion Antonescu înşişi acuzaţii. Vor să arate principiile... umanitare de care erau călăuzţi în opera de guvernare. Primul este Eugen Cristescu. Ion Antonescu îi răspunde şi fostul şef al S.S.I.-ului devine imaculat ca frumoasa cămaşă pe care o poartă. Vin pe rând Dragoş, Pantazi, Ion Marinescu, dr. Tomescu, Constantin Petrovicescu şi Lecca.

Intrebările sunt în orice caz ciudate! Căci, după ele, de pildă şi din răspunsuri, Lecca, prieten bun al lui Killinger, era totuşi duşman neîmpăcat al Gestapo-ului şi, mulţumită lui, a fost chiar expulzat un mare şef al serviciului secret german din România.

Ion Marinescu întreabă dacă ştie cumva fostul mareşal că a făcut reforma justiţiei şi a administrării justiţiei pe baze democratice, iar Ion Antonescu răspunde afirmativ. Da, s'a făcut legea pentru reforma democrată a justiţiei, de către Marinescu, chiar din iniţiativa şi după indicaţiile date de el, de Ion Antonescu.

Fostul mareşal răspunde apoi acuzatorilor publici. D-nii acuzator public şef Vasile Stoican şi acuzatori publici Dumitru Săracu şi Dobrian strâng în cleştele întrebărilor pe acuzat. El caută să scape totuşi şi-şi găseşte refugiul într'un ton evaziv sau de natură concesivă.

Şedinţa s'a ridicat la ora 9 seara.

Azi, desbaterile reîncep la ora 8 dimineaţa.

URMAREA ACTULUI DE ACUZARE

In numărul nostru de Duminecă am publicat prima parte a actului de acuzare împotriva marilor criminali de război. Dăm mai jos urmarea:

ROMANIZAREA

Jefuirea populaţiei evreeşti organizată de guvernul Antonescu în perioada fascistă-militaristă, a fost denumită „românizarea". Ea s'a efectuat după un plan determinat de o serie de nelegiuri cu caracter rasial, al cărui scop era exploatarea evreilor până la sărăcie completă. Pe baza acestor legi s'au expropriat dela evrei în perioada dela 6 Septembrie 1940 până la 6 Decembrie 1942, după cifrele furnizate de Oficiul de studii al subsecretariatului de stat al Românizării în acel timp, următoarele:

Bunuri agricole:

In vechiul regat şi Transnistria 55.447 ha.
In Basarabia 395.722 ha.
In Bucovina 35.185 ha.
Total 486.185 ha.

Bunuri urbane:

In vechiul Regat şi Transnistria 30.701 imobile.
In Basarabia 37.769 imobile.
In Bucovina 22.155 imobile.
Total 90.625 imobile

Bunuri industriale (mori, teascuri de ulei, fabrici de spirt):

In vechiul Regat şi Transnistria 553.
In Basarabia 626.
In Bucovina 492
Total 1.471.

In afara acestor categorii de bunuri industriale, expropriate în folosul Statului, s'a permis şi s'a încurajat o expropriere treptată şi continuă, de către particulari favoriţi şi profitori ai regimului, a bunurilor comerciale şi industriale evreeşti, pe cale de represiuni, de ordin administrativ, de natură a face pe titularul evreu să abandoneze în orice condiţiuni, fie să „asocieze" pe primul venit la întreprinderea sa comercială sau industrială. Finanţarea acestor operaţiuni s'a făcut cu ajutorul Statului, care prin legile dela 20 Noembrie 1940, 30 Aprilie 1941 şi 12 Septembrie 1941, înfiinţează Creditul National Agricol şi Institutul de Credit Românesc, cu menirea de a acorda credite achizitorilor români de bunuri evreeşti

Datorită românizării, nemţii au reuşit uşor să acapareze o mare parte din întreprinderile comerciale şi industriale româneşti.

„Românizarea" patronată de guvernul Antonescu, constitue una din marile rusini ale regimului dictatorial, atât prin latura sa inumană, cât şi prin scandaloasele afaceri pe cari le-au făcut cu această ocazie, oamenii regimului.

Antisemitismul lui Antonescu şi al guvernului său a constituit cea mai fructuoasă industrie a regimului.

TEROAREA URMATA CONTRA POPORULUI

Ca orice regim fascist, guvernul Antonescu a practicat o politică de cea mai severă sugrumare a libertăţilor, cenzura riguroasă a presei, care se reduce la normative, afară de cazul în care josnicia gazetarilor nu întrecea în fascism normativul însuşi — a practicat suprimarea oricărei libertăţi de adunare şi sugrumarea oricărei posibilităţi de asociaţii muncitoreşti.

Instrumentele de represiune a oricărei veleităţi, idei liberale a oricărei încercări de rezistentă sunt: Curtea Marţială şi lagărul de concentrare.

Ce-au fost aceste lagăre, poporul românesc a văzut-o în procesul celor care au organizat şi păzit aceste lagăre. Guvernul Antonescu este inspiratorul direct al crimelor săvârşite de Zlătescu, Murgeanu, Isopescu şi ceilalţi, la Tg.-Jiu, Vapniarca şi Odessa.

Organul cel mai diabolic instaurat pentru realizarea scopurilor hitlerismului criminal, a fost serviciul de poliţie condus de cea mai odioasă creatură a regimului Antonescu „Eugen Cristescu".

Acesta lucra în strânsă colaborare şi după directivele gestapoului dela Berlin, contribuind în largă măsură la toate ororile şi masacrele din perioada antonesciană.

In această chestiune ca şi în toate cele expuse mai jos, iniţiatorul este Ion Antonescu, împreună cu unul sau doi din colaboratorii săi, după sectorul în care se opera, iar grozăvia faptelor era cunoscută de întregul guvern, care îşi dădea consimţământul la tot ce se făcea.

PRIGOANA CONTRA MASSELOR MUNCITOREŞTI

Prigoana se exercită de către guvernul Antonescu împotriva muncitorimii, elementul cel mai activ în opera de luptă împotriva regimului fascist. Impotriva fruntaşilor şi a elementelor active ale muncitorimii, împotriva întregii clase muncitoare, se exercită o prigoană sălbatecă. Numeroşi muncitori patrioţi, autori ai unor acte de rezistenţă anti-hitleristă au fost executaţi. Mii de muncitori au fost torturaţi, condamnaţi şi reţinuţi ani de zile în închisori şi lagăre. Cele mai elementare drepturi muncitoreşti au fost călcate în picioare. Muncitorimii i s'a răpit cu desăvârşire dreptul de organizare profesională. Guvernul dictatorial al lui Antonescu a introdus militarizarea întreprinderilor, carcerele şi bătaia pentru lucrători, toate acestea în scop de a sugruma orice încercare de acţiune revendicatoare sau patriotică şi de a stoarce dela muncitori, prin muncă excesivă un cât mai mare randament în favoarea războiului hitlerist.

TRIMITEREA MUNCITORILOR IN GERMANIA

Un mai criminal aspect al politicei muncitoreşti al guvernului Antonescu, este trimiterea în Germania a muncitorilor români.

Scopul acestei odioase operaţiuni era dublu: pe de o parte se urmărea fascizarea muncitorimii româneşti şi, pe de altă parte, se trimetea în dar braţe româneşti pentru mărirea potenţialului de război, după cum coloniile trimit în metropolă, la nevoie, braţe de muncă aproape gratuit.

Pentru a fi pe placul nemţilor, guvernul Antonescu le-a trimis tot ca braţe de muncă pe românii din Transnistria ce au fost luaţi ca sclavi. Mihai Antonescu are conştiinţa să anunţe acest lucru la 8 Iunie 1944, adică atunci când şi situaţia Germaniei se angajase definitiv pe povârnişul dezastrului.

POLITICA ANTI-ŢARANEASCA

In politica agrară guvernul fascist al dictaturii Antonescu nu putea decât să exprime tendinţele moşierimii româneşti, ai cărei exponenţi au fost, în mare măsură, susţinătorii lui statornici.

Prin toate măsurile luate împotriva ţărănimii, se urmărea subjugarea şi exploatarea ei la maximum, pentru a aproviziona maşina de război germană cu grâne româneşti.

Moşierimea, care participa direct şi indirect, la opera guvernului, era fericită de toate măsurile luate, printr'o serie de legi speciale, aşa numite pentru „încurajarea producţiei agricole". Ţăranii muncitori cu ziua pe latifundiile cioocoilor, erau plătiţi cu salarii de mizerie — între 800-1.500 lei pe lună, fiind puşi în imposibilitate — din cauza mobilizării pe o anumită moşie — de a părăsi serviciul, fapt considerat ca act de sabotaj şi dezertiune din câmpul producţiei. Cei cari nu mai puteau îndura mizeria şi teroarea şi fugeau depe moşiile unde erau ţinuţi ca nişte vite, erau înaintaţi Curţilor Marţiale, schingiuiţi şi condamnaţi la ani grei de temniţă. Antonescu introdusese astfel şerbia pe întreg teritoriul ţării.

Deasemeni, rechiziţiile forţate, făcute cu teroare jandarmerească, se aplicau numai ţărănimii, moşierii fiind scutiţi de asemenea angarale.

Insămânţările se făceau cu forţa, asistând la ele organele administrative şi militare. Ţăranii cari încercau să micşoreze întinderea terenurilor însămânţate, erau târâţi în faţa justiţiei şi băgaţi în temniţe sau amendaţi.

INSTAPANIREA SECTORULUI ECONOMIC DE CATRE NAZIŞTI

Otrava nazistă a fost infiltrată de dictatura Antonescu în întregul aparat de Stat şi în toate sectoarele vieţii naţionale dela poliţie la finanţe, dela justiţie la arte, dela armată la biserică şi întinderea dezastrului suferit de ţară se datoreşte în mare parte acestei infiltraţiuni.

Acolo unde dezastrul ţării este cel mai evident şi unde consecinţele le suferim cel mai crunt şi azi, este în domeniul economic.

Hitler când a urmărit — aşa cum o mărturiseşte în „Mein Kampf" — să obţină vasalitatea estului european, deci şi a României, pentru a o transforma în colonie germană, a fost împins la aceasta de ideia imperialismului german, cu substrat exclusiv economic. Cauza ce au urmărit nemţii aici a fost tot atât antrenarea României în război contra Rusiei Sovietice cât şi subjugarea economică a ţării româneşti. După trupele germane care intrau în ţară la 13 Octombrie 1940, veneau economiştii, financiarii, capitaliştii, marii potentaţi ai industriei şi comerţului nemţesc.

Hitler a avut nevoie de întreţinerea pentru trupele lui destinate să atace Balcanii şi apoi Rusia Sovietică şi slugile lui antonescieni le-au dat-o cu prisosinţă, a avut nevoie de petrolul românesc şi l-a avut până la secătuirea izvoarelor noastre de bogăţie, a vrut cerealele noastre şi le-a avut până la flămânzirea populaţiei, a vrut munca de sclavi a braţelor româneşti, a vrut stăpânirea totală a industriei şi comerţului românesc, a vrut controlul asupra întregului sector economic şi toate l-au fost puse la dispoziţie de guvernul lui Antonescu.

Jaful pe care l-au făptuit armatele nemţeşti cotropitoare în regiunile ocupate vremelnic în Rusia Sovietică, se deosibeşte numai ca metodă de cel pe care Germania l-a făcut în România. Acolo au prădat, au jefuit, au pustiit, au distrus şi au dat foc.

In 1940, Germania înoadă firul poftelor ei imperialiste rupt în 1918 după pacea dela Bucureşti, când în afară de ciuntire a graniţelor noastre nemţii hotărîseră: suprimarea totală a industriei româneşti, controlul asupra întregii activităţi economice româneşti în ce priveşte petrolul, se hotărîse ca terenurile petrolifere să fie cedate integral unei societăţi germane, cu dreptul exclusiv de a le exploata cum va voi şi când va voi, iar consumul intern să fie controlat de nemţi. Ei preluau toate porturile noastre dunărene, instituiau un tarif vamal special în favoarea lor şi un monopol al exportului.

Antonescu, sprijinit de clica reacţionară, a pregătit în mod deliberat dezastrul economic al ţării.

In adevăr: prin finanţarea aşa zisei misiuni militare germane, cu circa 67 miliarde lei, valuta 983x100, prin creearea unei datorii flotante de aproape 300 miliarde şi prin urcarea cursului mărcii dela 40-60 lei, s'a sdruncinat întreg edificiul financiar al României şi s'a dezorganizat în mod foarte grav viaţa economică a ţării. In decurs de 4 ani, costul vieţii s'a înzecit şi s'au deschis zăgazurile inflaţiei.

Astăzi poporul român suportă consecinţele acestei politici: scumpetea vieţii de azi şi devalorizarea monedei noastre sunt consecinţele directe a finanţării criminale, oferită de guvernul Antonescu armatelor germane.

Vinovăţia guvernului Antonescu pentru acest dezastru rezultă atât din acordurile încheiate cu Germania hitleristă: din discuţiile din consiliul de miniştri, din consiliile economice şi recunoaşterile din raporturile ministerelor, privitoare la contribuţiile făcute de statul român, ca urmare alăturării de Axă şi a participării la războiul contra U.R.S.S.-ului.

La 29 Aprilie 1944, se discută într'un consiliu de miniştri, cererea nemţilor de lei 11 miliarde lunar, pentru aprovizionarea trupelor germane.

JAFUL DIN DOMENIUL PETROLULUI ROMANESC

Cu benzina şi uleiurile româneşti s'au mişcat tancurile şi avioanele hitleriste în Balcani, în Africa şi în Rusia.

Intre 30 şi 40 la sută din consumul de produse petrolifere ale maşinii de război germane a fost acoperit prin dărnicia lui Antonescu şi a complicilor săi. Zeci de mii de lucrători şi funcţionari români au luat fără întrerupere, din ordinul guvernului Antonescu, pentru a da în fiecare an între 3 şi 4 milioane tone de petrol, armatelor hitleriste.

Zelul şi tenacitatea cu care au slujit antonescienii pe stăpânii lor dela Berlin, prin predarea fără vreo compensare de natură economică necesară vieţii economice şi intereselor reale ale ţării — şi cinismul cu care încercau să justifice exploatarea abuzivă a rezervelor de petrol de către societăţile hitleriste, rezultă din şedinţa consiliului de miniştri din 9 Mai 1941, când Mihai Antonescu recunoaşte că societatea Astra Română a extras petrol din perimetrele de rezervă ale Statului a căror exploatare era interzisă, dar declară că e de acord cu această procedare.

(Continuare în pag. 3-a)